

че тѣхниятъ ударъ ще бжде кипналиятъ гнѣвъ на беднитѣ народи и понеже всѣка масова и искрена постѣпка не иде отъ канони, а отъ сърцето, той не търсѣше организацията на партия.

Отъ своитѣ крайни схващания Иловъ мина къмъ дисциплината на партията, когато разбра, че неговиятъ бждещъ общественъ страй не се възприема така широко отъ маситѣ на сѣщия народъ, който той мечтаеше да направи щастливъ. По тоя случай, той бѣ яростно измислилъ: кучето иска насила да свикне съ свинско, добре, той ще го „свикне“!

Тая малка дума криеше за него демонични представи: деньтъ на бунта, на завладѣване на властта, на обявяване царството на онеправданитѣ.

Нѣколко думи на Ведрова тая вечеръ го силно вълнуваха. Мислѣше за червеитѣ, за „тѣзи които идатъ после“, които създава всѣка борба, за да използватъ единствени облагитѣ. Имаше основание да се страхува, че и въ тѣхната партия има гнѣзда на червеи, и едно смѣло решение се налагаше въ главата му.

Втреченото око не виждаше пѣстрата тѣлпа. Въ тия нѣколко мига, каточели преценяваше постѣпката си. Изведнажъ пѣхна едната си ржка въ джоба и бързо трѣгна. До двореца премина съ мжка между гжстата тѣлпа. Точно при „Балканъ“ повика единъ младежъ, отдѣли го настрана и му каза нѣщо. Младежътъ дочака трамвая, който се зададе и бързо се качи. Иловъ продължи надолу по „Търговска“. Въ една дрогерия помоли за телефона и повика нѣколко номера.